

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 245 / 23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 1 lutego 2023 roku wydany w sprawie II K 474 / 22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzuty mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk oraz art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Wskazana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie jest ani dowolna, ani nielogiczna, nie pozostaje też w sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Została też należyte – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowana w uzasadnieniu. Nie doszło także do naruszenia zawartej w art. 5 § 2 kpk reguły in dubio pro reo, albowiem dowody, które przywołał sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ocenione także w kontekście wymowy zeznań przesłuchanego na rozprawie apelacyjnej świadka P. K., ponad wszelką wątpliwość wskazują, iż D. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu. Wersja, jaka wyłaniała się z jego wyjaśnień, nie tylko słusznie uznana została przez sąd I instancji jako niewiarygodna w kontekście zebranych już wówczas dowodów i poddania ich ocenie przez pryzmat zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, ale także wprost podlega wykluczeniu, jeśli zestawie ją z wymową zeznań P. K. złożonych na rozprawie apelacyjnej. Wynikało z nich bowiem, iż w związku z podjęciem zleconej interwencji, poruszając się radiowozem drogą

publiczną w miejscowości L., w pobliżu posesji oznaczonej numerem (...) samochód policyjny wymijał się z jadącym z przeciwnego kierunku pojazdem marki F. (...) oznaczonym holenderskimi numerami rejestracyjnymi. Świadek zaobserwował wówczas, że w tym momencie na przednich fotelach F. siedziała tylko jedna osoba, zajmująca fotel kierowcy, a chwilę później pojazd ów zjechał na teren posesji wymienionej w zdaniu poprzednim. Funkcjonariusz utrzymywał, że na fotelu pasażera obok kierowcy nie było innej osoby. Sąd odwoławczy nie miał powodów, aby uznać, iż P. K., składając relacje z przeprowadzonych czynności służbowych, ich przyczyny i przebieg przedstawiał nieprawdziwie. Brak było podstaw, by nie obdarzyć go zaufaniem co do rzetelności i obiektywności w wykonywaniu obowiązków służbowych oraz miarodajnego sposobu ich odtworzenia podczas przesłuchania na rozprawie apelacyjnej. Odtworzenie to nie stoi bowiem w sprzeczności z opisem przebiegu interwencji ujętym w notatce służbowej sporządzonej przez tegoż policjanta jeszcze w dniu zdarzenia. Zeznania stanowią tylko

uszczegółowienie treści tej notatki o kwestie nią nieobjęte, a będące w polu zainteresowania sądu odwoławczego oraz uczestników postępowania na wspomnianej rozprawie. Skoro zlecona przez dyżurnego K. w P. Tryb. interwencja ukierunkowana była właśnie na ruch pojazdu, z którym radiowóz akurat się wymijał, to nie pozostawia wątpliwości, że uwaga policjantów skoncentrowana była właśnie na tym samochodzie, zaś przejeżdżanie tuż obok niego umożliwiało funkcjonariuszom spostrzeżenia co do ilości osób zajmujących przednie fotele. Tymczasem oskarżony wyjaśniał, że stanowiącym jego własność F. kierowała inna osoba, on zaś sam znajdował się na miejscu pasażera obok niej (nie z tyłu) – cyt. „(...) prowadził on, ten znajomy. Mieliśmy dojechać do końca wsi. Ja siedziałem z boku na miejscu pasażera (...)” – wyjaśnienia D. L. z k. 98 odwrót. Tymczasem z omówionych już wyżej zeznań P. K. wynika, że z przodu F. znajdowała się tylko jedna osoba – kierowca. W dalszym więc toku przypomnieć należy, że gdy po chwili w ślad za F. na posesję nr (...) wjechał radiowóz, poza osobami ją zamieszkującymi (co

do których postępowanie pierwszoinstancyjne wykluczyło, by któraś z nich mogła pojazdem kierować) funkcjonariusze zastali już tylko jedną jeszcze osobę – właśnie oskarżonego. Żadnej innej osoby nie widzieli także ani A. Z., ani D. Z.. Tym samym przedstawione w zaskarżonym wyroku ustalenie, że F. kierował oskarżony, uznać należy za prawidłowe, podobnie jak przywoływaną na jego poparcie argumentację sądu I instancji, nawiązującą do reguł logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Trudno bowiem z nimi pogodzić, by oskarżony, stojąc przed perspektywą realnie grożącej surowej odpowiedzialności karnej za przestępstwo o dużym ciężarze gatunkowym (oraz w związku z jego uprzednią karalnością, w tym za przestępstwo tożsame), chronić miał potencjalnego sprawcę jedynie wykroczenia drogowego polegającego na kierowaniu samochodem bez wymaganego dokumentu prawa jazdy bądź o nim nie wspominał, bądź nie ujawniał jego danych.

Zasadności przypisania oskarżonemu kierowania samochodem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości nie niweczą rozbieżności wyników

przeprowadzonych na przestrzeni nieco ponad 2 godzin ośmiokrotnych badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W piśmiennictwie odnoszącym się do tego zakresu dziedziny toksykologii (por. D. Zuba: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., V KK 137 / 13, Prokuratura i Prawo 2014 r. Nr 10, publ. Legalis el.) podnosi się min., że ponieważ proces wchłaniania alkoholu może trwać nawet ponad 2 godziny, a jednocześnie następuje już eliminacja części wchłoniętego alkoholu, to w tym czasie może dochodzić do naprzemiennego zmniejszania i zwiększania się jego stężenia oraz, że przy pomiarach zawartości alkoholu w powietrzu wydychanym przez człowieka dochodzi dodatkowy błąd związany m.in. z niejednorodnością wydechu, jego różnym natężeniem w czasie pomiaru, różną objętością czy temperaturą. Jednocześnie zauważyć należy, iż niezależnie od tego, jak powietrze pobierał i wydychał oskarżony, każdorazowo wyniki pomiaru w sposób znaczący (zawsze co najmniej ponad dwukrotny) przekraczały próg, powyżej którego ustawodawca definiuje stan nietrzeźwości. Żaden

<p>z wyników poniżej tego progu nie spadł, ani też nie zbliżył się do niego na tyle, by zważywszy na przewidzianą dla danego urządzenia niepewność pomiaru, zachodziła wątpliwość, czy w danej próbie ów próg rzeczywiście został przekroczone. Obydwa wykorzystane urządzenia miały charakter specjalistyczny, były dopuszczone do użytkowania z takim właśnie ich przeznaczeniem oraz posiadały aktualne świadectwa wzorcowania. Oskarżony przy tym przyznawał, iż w czasie poprzedzającym zdarzenie spożywał alkohol w znacznych ilościach oraz nie kwestionował swojego stanu nietrzeźwości, nie domagając się także jego weryfikacji poprzez poddanie go dodatkowym badaniom przy pomocy pobrania próbek krwi.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, właściwie zakwalifikował przypisany oskarżonemu czyn i wymierzył za niego karę i środki karne, które nie rażą surowością, jak również zasadnie obciążył go kosztami sądowymi. W tej sytuacji brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego, a tym bardziej do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.		

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z powodów wyżej przedstawionych	

Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt 2 orzeczenia	Oskarżony jest osobą dysponującą możliwością podejmowania pracy zarobkowej. Trudno zatem uznać, by wyłożenie przez niego kosztów sądowych w niniejszej sprawie byłoby dla niego zbyt uciążliwe z jakiegokolwiek powodu, a tym bardziej, że koszty te nie są wysokie. Nie przemawiają za tym również jakiegokolwiek względy natury słusznościowej. W tej sytuacji, wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, na podstawie art. 636 § 1 kpk, oskarżony został obciążony kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w całości.

PODPIS